

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džětał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželske kopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihicziščežetni w Budyschinje a placzi šchtwortlětnje 2.— hr. bješ porta.

Njedžela Septuagesima.

1. Kor. 9, 24—27.

Wjedžo, šo je čzaš jěho woteńdženja blisko, Pawoł Timo-
theje, šwojemu sprawnemu šynej we wěrije, piša: Ja šym šo
dobre bėdženje bėdžil, ja šym dobėhał, ja šym wěru džeržal. Na
proš wěcznosće wón špomina na čžestne wojowanje, kotrež je
jako dobry wojak Ješom Šhrysta dokonjal, wobronjeny š kaba-
tom prawdosće, se škitom wěry, š klobukom šboža a š mjeczom
ducha, kotryž je Bože šłowo. Š dobom wón šwoje šańdžene ži-
wjenje pschiruna š napinazym bėhom, kotryž je jako Boži pōšot
bėhał, šwojej ledžbje podpažanej, čžrije na nohomaj a šij we
ruzy, a je tu wjekefu powjescž wo Šhrystu š psches kraje no-
šyl wot Damasta hacž do Roma. Nětko, hdžež šo jemu wrota
njebjeskeho Jerusalema hižo wotewrja, wón šawyska: Ja šym
dobėhał! W šwojim bėhu a wojowanju je wón pak wěru džeržal,
duž ma to wěšte dowěrjenje, šo je jemu pschihotowana křona
prawdosće.

Tajkeho šboža čže wón pak tež naš džělomnych widžecž,
tehodla nam pschitwola: Njemustancže w šwojim bėhu a wojowa-
nju! Čžežki je wasch nadawš, krašne je wasche dobyce!

1. Pawoł š šwojim Korinthškim psches pschirunanje rēczi,
kotrež wschitzy šrošymichu. We wěštych čžachach šo wjele luda
š žyjeje Greškeje š šwojedženjej wojowarškich hrow pola Korintha
šhromadži. Na šokomaj wulkeho wojowanščeža bėchu njeli-
čžomne šydlja ša šyflu wežipnych pschihladowarjow naprawjene.
Čži, kiž čžychu šobu wo wjetu bėžecž, šo do rjadu šestupachu.
Wuwolaš šawola: Bėžecže, a na date šnamjo wschitzy po čžeri
bėžachu. Na šonzu bėhanzy bė štolp, tam rošjudniš šedžesche,

kotryž temu, kiž přeni pschindže, wěnz š wolijomnych kopjenow
pschepoda. Dobycež, š čžestnym wěnzom křonowany, bu š po-
wschitkownym pschileštom luda witany a š wyštanjom do šwo-
jeje domišny pschewodženy, hdžež najwyschšche počžescžowanja
na njeho čžachach.

Našche šchescžanšte žiwjenje je tež tajke wo wjetu bėženje
ša mytom, kotrež nam šywa. Pschihladowarjo šu šwjećzi jan-
dželjo, bėhanščežo je šon nam w Šhrystu šu porucženy bėh we
šwěcže, měšniki šu Bože šasnje a našche powołanje. Wješ nimi
manzy bėžecž, ani š prawizy ani š lěwizy, ale wōšřjedž mjesow
Božich šasnjom. Wuwolaš je předarški šamt, kiž napomina:
Wėžecže tak, šo dobyce došahnjecže. Šsudniš je Bóh, kotryž
dobycežerjej křonu žiwjenja pošicži.

Pschi tamnych hřach bėchu pak tež bėđerjo, šotšiz jedyn
š druhim wojowachu. Tež čži šu Pawolej pschirunanje ša jěho
napominanje. Luczi bėđerjo šo jedyn š napschecža druhemu
šestupachu, jeno šjedra mėjachu wodžete, hewak bėchu našy, čžělo
bu š wolijom polate, šo by pschimanje čžim čžežšche bylo, došho
jedyn druhého wobkėdžbowasche, hacž njemohł někažku šłabosčž
na pschecžiwnišku wukšlėdžicž, na to šo bėdženje šapocža. Nětk
šcžėhuje mōrš na mōrš, puš na puš, dħrjeńza na dħrjenje, šoždy
pyta šo šim wustojnje wuwinhcž, hacž šłonežnje jedyn druhého
š šemi njecžšnje a jemu koleno na wutrobno njestaji.

Tak Pawoł tež bėdženje šchescžana šnaje, wón šwoje čžělo
jako pschecžiwnišku wobhladuje, š kotrymž šo bėdži, wón jo pojima
a wosšludži, šo by jemu grat bylo, kotryž šwōlnitwje dušchi šłuži.
Našche čžělo je to měštno, hdžež čže šary šadam w naš šo no-
wemu žiwjenju dušche pschecžiwjecž, šaž tež Šėtr napomina:
Šdalujcže šo čžělnych šōšchtow, kiž napschecžiwno dušchi wojuja.

Tu je važne, so kóždy kwojeho stareho Gadama snaje, tón lósch, kotryž runje jeho cžehnje a wabi, hač njemohł nad nim dobyč, pscheczimo temu wojuj, ale niz jako jedyn, kiž do lošta ruba, pojimaj kwoju kubiczimošč, kwoju hordosč, kwoju njedótkli-wošč, kwoju nahrabnosč, kwoju lénjosč, kwoju požadlivosč, doniž njejb nad nimi dobył. To so na jene dobo nještanje. Jenož psches swuczowanie, wutrajnosč a kwedomitosč doprédka pschińdžesch, hdžež so malo twari, twari so njelepje. Tamni bė- harjo a bėdžerjo so lėta dotho psches sđzeržlivosč a swuczowa- nje pschihotowachu, a to tehodla, so bychu sachodnu křonu dostali, my pať njesachodnu. Wo jenym tamnych wojowariow so po- wjeda, so je pschi tutych hrach ras kormjeneho woła na kwojimaj ramjenomaj psches žyle bėhanisčezjo nješt. Kať bė t tajkej khl- nosčzi pschischol? Wón bė s tym sapoczal, so kóždy džen młode cželo psches bėhanisčezjo nješesche. To cželo rosčesche, ale tež jeho mōz psches tuto wschėdne swuczowanie rosčesche. To je rjanė snamjo sa nať kšesčzanow. Mosch jeno kóždy džen kwoj kšizit na kwojimaj ramjenomaj sa Jesuřom, pschi tym cži- twoja mōz rosče, tež cžeži kšizit nohčez. Glaj, tať je swuczowa- nje prawe nałožowanie twojeje wot Boha cži darjeneje mozy. Duž bėžez, bėdžez so, sđzeržez so wscheho, sčtož chze wať pschi bėženju sa dobyčjom sadžewacz! Sbožowny tón, kiž to dobyče doğahnje!

2. To njeje dosč, wjedezč, so ma nasche žiwjenje kwoj kōnz, wono dyrbi tež kwoj wotkřnjeny kōnz, kwoj samėr mēz, kotryž jo žyle wobkřezji. Kóždy cžlowjeť ma husto njetjedžo tajki sa- mēr, a hižo na džeči skōžimy to po prawym jara hluboťe pra- schenje: Sčto dha chzesch, so junu s tebe budže? Ssmēm so tebe praschecz: Kotry je twōj wotkřnjeny kōnz? Tu křlychu hłōž: Ach, sbožowny chžyl byč, tať s žyleje wutrobny wjekeľy a kwoobodny. Me tutemu hłōžej druge wotmolwja: Sbožowny, woprawdže sbožowny tu na jemi žadyn cžlowjeť njeje. Hižo předar Salomon skorži: Wschitko je žyle křicžomne! Me do tu- teje skřžby křicži hłōž zusbniťow: My nimamy tudy žane wob- stajne mēsto, ale to pschichodne pytamy, dom dusche je horľach, hdžež we kwėtle řu, hdžež budže Bōh s jich woczow wschitke křlyš setrēc, a kmjercž wjazy njebudže, ani řrudoba ani wolanje ani bolosč wjazy njebudže. Na tutej krařnosčzi smēje pať jeno džel tón, kotrehož wotkřnjeny kōnz je Bōh a to sjednocženstwo s nim. Dobyče, sa kotrymž ma twoja duscha honicz, njeje ničjo křnadnišche, křiba Bōh kam. Wón kam je Abrahamej rjeť: Ja řym twōj schit a twoja jara wulka mřda. Nasch Sbožnit řo tať modli: To je to wēczne žiwjenje, so bychu woni tebe, Wōtče, so ty řam prawy Bēh řy, a kotrehož řy pōkřak, řesom Křhřsta, pōřnali. A na kōnzju žyleje biblije řlyšchimy se stola Wschehomōžneho: Sčtož pschewinje, budže wschitko herbowacz, a ja budu jeho Bōh, a wón budže mōj řyn.

Tež kwėt ma kwoju pychu, mřdu a kwoje debjeťki, sa ko- trymž žedži. W Parisu je wulke pohrjebniščežjo s njelicžomny- mi marmorowym pomnikami. W kucziku rjanu row židowskeje žōnskeje steji. Jako džečjo bė wona po hařach wulkeho mēsta cžahala a se řpėwanjom řebi kwoj wschėdny křlėb řařluřita. Dubosny hłōž džečja bė pomschitkowne řpodžimanje řbudžit, wot dobročelow wufubłana bu wona přėnja řpėwarřka džiwadla a je w řtruchłohrach tyřazh wutrobow hnuła. Kař husto wustupi, ležachu řawrjenzowe wēnzhy a najkrařnišche kwėczele s hromadami t jeje nohomaj. Wona mējesche, sčtož jeje wutroba řebi řa- dasche. Tu kmjercž wo jeje durje řakřapny. Wona leži na kwo- jim kmjertnym kōžu. Morjaza řymiza je jeje rjanosč řnicžika a jeje mōz řlemika. Žadyn jeje c.esczerjow, řana pscheczelniza, řana řobuřelnima duscha t jeje řamotnemu kōžu njeřschitupi. jeno rabinať pschi nej ředži a jej s jenosřncžnym hłōžom s mo-

dleřkich cžita, ale wona na to njeředžbuje, je dže datowo wėru do Boha Abrahama, řsraela a řakuba řhubika. Duž da řebi mřejo kwoje parole a debjeťki pschijnjesč, s řschepjetazymaj rulo- maj sa nimi pschima, s horžymi porřtami sa nimi mařa a řschep- jetazym hłōžom řdychuje: Ach, moje debjeťki, ach, so dyrbiu to wschitko tu wostajicz. Na to je řo wrōczjo řwjesřa a wudychala a řu ju do jeje rowa njeřli w kucziku pohrjebniščeřa. Ničto njeje wjazy na nju řpominať a wo nju řarowal, jeje ři- wjenje bu w jeje wumrjeczju wulka řtruchłohra.

Nam druge dobyče křwa, my řebi řadamy, niz, so bychmy sachodnu křonu dostali, ale njesachodnu. Jako jeleť jachli po řymnej wodže, tať řdychuje moja duscha, Bōžo, t tebi, mojej duschi chze řo picž po Bōřy, po řym řiwym Bōřy, hdy tam pschińdu, so ja Bōže woblicžjo wobladam? Nasch Bōh je rjanu a jara krařny. Wón je to kwėtko, kotrež wēcznje kwėczji, to žiwjenje, kotrež je wēcznje řime a řiwych cžini, ta lubosč, kotrař wēcznje lubuje a lubowacz wuczi, wón je ta křona nascheje dusche, so wu- řnacž nawutřjemy. Hdž ja jeno tebe mam, dha ja ničjo nje- rodžu wo njebeřa a wo řemju; hač mi runje cželo a duscha řawutřitej, dha wschak ty řy, Bōžo, kóždy cžak mōj wutrobny trosčt a mōj džel. A hdy junu w naschej kmjertnej hodžinje naschi lubi wokoło nať křezja a sa naschu duschu řo modla, dha chžemy sa druhimi parlemi a debjeťkami pschimacz, hač tamna řidowřka řpėwarřka, chžemy prajicz: Křhřstus je moje žiwjenje a wumrjeczje je moje dobyče. Potom njech nasche řprōžne cželo na pohrjebniščeřjo njeřu, hdžež wotpoczjuje, doniž t nowemu ři- wjenju njetwuczi: nascha duscha je doma pola teho Křjesa!

Samjeť.

M. w řr.

Snaja adventiřtojo ewanğelion?

Podawa řarať Křřbart-Řorschistfi.

3. Njedžela abo řabat.

Adventiřtojo řebi řadaja, so niz njedželu, tón přėni džen w tydženju, řwjeczimy ale ředmy džen. Tať řada řebi to, woni praja, řakoť s hory Sinai. Njedžela pať — tať wobkřezjeja to adventiřtojo, — je byla hłowny řwjaty džen pōhanřkich ludow a hamžoj řu tehodla njedželu do křšesčzanřtwa pschijeli. Wo- boje — to wo řadanju řinaitřřeho řakonja řaž to wo pschijeczju njedžele psches hamžow — je njedopokřasane wudawanje!

Řřřwine řawisřny nať wjele bóle wucza, so bu njedžela hižo w najřarřchim křšesčzanřtwe řwjeczena. Tať wobkwėdčja nam to řřřwinsřy wōtžoj Justin Marřrať, Dionysius Korinřisři, Pėťr Aleksandřisři a drusř wjazy. Tehodla bė křžorej Konstan- tinej Wulkemu mōžno, njedželu hižo w lēcje 321 sa řakoňři řwjaty džen postajicz.

Kať pať bėchu řari křšesčzenjo na to pschischli, so njedželu řwjeczachu?

Sta řo to wschelakich pschicžinom dla:

1. Dolež je řesuř Křhřstus na tutym dnju dobyčezřřy wot kmjercze řanyl. To wobkwėdčja wschitřy řchřřjo ewanğe- listojjo žyle řařnje a dorasřie, mjes řym so to pschi druhich wař- nyh podedženjach, řaž pschi narodže, křščenizy, pschekřařnie- njach atd. tež nasdala tať řařnje njetwpraja. Pschirunaj: Math. 28, 1, Marř. 16, 1, 2. Ľuf. 24, 1. řoh. 20, 1. So to tomu tať, to ma tola wēczje nēřčto na řebi!

2. Najwjazy se wschėch řiwjenjow řanjeneho Sbožniřa wo- hladachu wucžomnizy njedželu. S teho řpōřnatwamy, so chžysche tón Křjes kwojich wucžomnikow psches tute podedženja na to skōžicz, so bychu njedželu jako tón džen wobhladowali, na kotrymž chžysche pschede wschėm řo jim řjewicz a se řwojim řohřowanjom mjes nimi pschewwacz.

3. Kaž je dopokasane, sta bo wulecže hwojateho Ducha hedomu njedželu po njedželi horjestacža Jesuhoweho, tak bē to sažo jena njedžela, jako bo kšheszczansta zyrkej sažozi. Eswojaty Duch kam sashglowa tak psches to to swucžene waschnje, na prėnim dnju tydženja bo sšhadžowacž, a tuto waschnje bu nētk nēščto trajaze.

4. Na tšjoch městnach rēcži nowy sažoń t nam wo hwojeczenju prėnjeho dnja tydženja. W Zap. stutt. 20,7 rēka to: „Na prėnim tydženjomym dnju pať, jako bo cži wuczomnizy bēchu sšromadžili, so bychu khlēb kamali, prėdowasche jim Pawoť a chzysche nasajtra bo precž dacž a dlēhesche to kłowo hacž do polnozy.“ S teho jašnje dowidžimy, so prėni kšheszczenjo na tutym dnju wotpoczowachu a s Božimi službami wupjelnjachu, na nim hwojecžo Božu wjeczer, abo kaž to tehdy hiščeže mjenowachu, na nim khlēb kama'u. — To druhe městno mamy w 1. Kor. 16, 1, 2, tu sieji: „Wot teho sšozenja pať sa tych hwojatyh chzyl ja spomnicž, kaž tym Esabatistkim gmejnam hym wustajit, tak tež wy cžincže. Na kōždy prėni džen w tydženju kōždy mjes wami wotpołoż pola bo a nahromadž po hwojej dobrej woli, sčtož Bōh wobradži, so by niz, hdyž ja pschindu, tehdy hāle sškadzenje cžinjene bylo.“ Japoschtol tu postaja a porucža, so bychu dawť kōždu njedželu dawali, my bychmy drje dženka prajili, so bychu kōždu njedželu „kollektu“ sškadowali. Sčto japoschtol w 1. shtucžy pišche, nam pokaže, so je wōn to kamfne tež wšchēm wošadam w Galatistkej porucžil, a s teho widžimy, so tež tam wšchudžom njedželu hwojecžachu. — To tšecže městno namakašch we Sjewj. Jana, 1, 10: „Ja bēch w duchu na Knjesowym dnju a klyschach sady mje wulki kłōž.“ Tuto městno wuložu'a druhdy tak, jako by tu džen Khrystuhoweho sašopschindženja mēnjeny byť. Tajke wuskadowanje njedoweli pať grichisťi pratekst, po tutym može to tu jenož „džen teho Knjesa“, to je njedžela, mēnjeny byč. Potajkim bē Jan na dnju teho Knjesa žyle wošebje napjelnjeny wot ducha Božeho a duž kłman, so by dostawať sšewjenja Knjesowe.

5. W žylym Nowym Sažonju njenamakašch ani jeneho kłowa, kotrež by pschecžimo hwojeczenju njedželu bylo! Byli hwojeczenje njedžele hrēch bylo, — kaž to adventistjo praja — bychu žyle wšecže japoschtoljo a spišowacželjo Noweho Sažonja pschecžimo temu wustupili.

6. W žylym Nowym Sažonju njenadeńdžesch ani jeneho městna, kotrež by wobšwēdcžilo, so hu pōhanstko-kšheszczanstke wošady — wošady, kotrež bēchu s prjedawšich pōhanom wuschle, — šabat hwojecžile, kaž to židowstko-kšheszczanstke wošady — wošady, kotrež bēchu s prjedawšich Židow wuschle — cžinjachu. Nihdy tež ničžo njecžitach, so bychu japoschtoljo jim hwojeczenje šabata porucžili a napołożili!

7. Adventistjo bo nētk wošebje rad na to pomokaja, so je na šabacže Jesuž Khrystuž do synagogi kłodžit — Lut. 4, 16. — a runje tak japoschtoljo — Zap. st. 13, 14; 18, 4 a d. — To pať njeje žadyn dopokas sa to, so maja se hwojej wuczbu wo šabacže prawo. Jesuž Khrystuž a japoschtoljo to s teje jeneie žyle jednoreje pschicžiny cžinjachu: woni mējachu na šabacže mjes Židami najwjazh pokłucharjow a móžachu tak najlėpie ewangelion pschipowjedacž. S teje kamfneje pschicžiny wola tola prėdarjo adventistow sa hwoje sšromadžisny, s kotrymž notnych pschiwipowarjow wabja, rad njedželu. Tež Math. 24, 20: „Proščeže pať, so by bo wasche cžekan'e njestalo w symje abo na šabat“, njerēcži žyle wšecže sa wuczbu adventistow. Cži, kotrymž Jesuž Khrystuž rēcži, durbja bo tak modlicž, dofelž mjes Židami bydla, kaž 16. shtucžka domujasni, w židowstkim kraju pať je pucžowanje na šabatnym dnju jara sšrašne abo do žyla njemōžne.

Hdyž wšcho hromadže wosmjemy, sčto Nowy Sažon w hwojeczenju njedžele praji, mamy tole:

Japoschtoljo hu s woprėdka hwojeczenje šoboty hiščeže pōdla hwojeczenja njedžele wostajili, haj s džela tež šobuhwojecžili, hdyž pola židowstko-kšheszczanow pschewwachu. Sewať pať bu hwojeczenje šoboty, wot japoschtolow kamo sacžisnjene, haj kamo wotštronjene, hdyž chzychu drusy s teho nowosatońske postajenje sa pōhanstko-kšheszczanow sčžinicž. Pawoť pišche Galatistkim, jim s tym wōtry poroť wuprajejo, w 4, 9: „... . kať dha wy bo sažo wobrocžicže t šlabym a kłudym wustawkam, kotrymž wy s nowa služicž chzeče? Wy dzeržicže dny a mēkazh a hwojate cžahy a lēta.“ Kolokestkim pišche wōn 2, 16—18: „Njedajcže bo tehodla nikomu žudžicž jēdže abo picža dla abo wustajenyh hwojatyh dnjow dla abo noweho mēkaza abo tych šobotow dla, kotrež hu sčžen byle tych pschichodnyh wēžow, ale cželo je Khrystuhowe, njedajcže nikomu šebi tōn dobyť precž wšacž, hacž by wōn runje po hwojim šdacžu w jandželskej potornoscži a službje kłodžit, kotryž nihdy njeje widžit, a je podarmo naduty we hwojeiej cželnej myšli.“ Tuto městno s lista na Kolokestkim je wšo Adventistam jara njelube a njemitane, dofelž tola tu wošebje w hwojatym pišmje steji, so šebi nješmēsch psches hwojeczenje šabata hwoedomnje wobcžežowacž. Prėdarjo adventistow cžinja to tehodla tež pospyty, so bychu tuto městno hwojateho pišma pschewobrocžili, woni pišaja, so hu to s tym hwojedzenje w bēhu tydženja mēnjene. Pokaža pschi tym na 3. Mōjš. 23, 39 a 24, 32, hdyž bo prėni a pōsledni džen rōczneho cžaha seleny hētow a nētcžischi nowolėtny džen Židow „šabat“ mjenuja. Adventistjo wobkručeja nētk, so Pawoť Kolokestkim na 2. stawje jenož tute dny mēni, kotrež žyle wurjadnje na tamnym městnje w 3. Mōjš. šabatny rēkaju, tehodla steji tam tež „šabatny abo šobotny“ a nťž „šabat abo šobota.“

Na to mamy prajicž: Hdyž w Kol. 2 steji „šabatny“, wē kōždy snajeť hebrejskeje rēcže, so bo tak porjadnje židowstki šabat, 7. džen tydženja, mjenuje. Na 19 městnach Stareho a Noweho sažonja namakašch tuto kłowo w mnohocže (Mehrzahl) „šabatny abo šobotny.“ Bjes dwēla je to kōždy ras mēnjeny židowstki šabat, tak tež Kol. 2 a Pawoť s tym praji: „Njedajcže šebi teho dla wot nikoho hwoedomnje wobcžežicž!“

Mimo teho pať hu tola tež w Kol. 2, 16 hiščeže te „wustajene hwojate dny“ wošebje naspomnjene. S teho widžisč, so by Pawoť bjes pschicžiny to kamfne wospjetowať a dwōžy prajit, by-li se kłowom „šobotny“ jenož tamne 3 wustajene dny mēnit. Nē Pawoť mēni tōn hedomny džen tydženja, kotrehož dla Adventistjo hiščeže dženka tak nēkotreho žudžicž chzeja a jemu hwoedomnje wobcžežicž.

Stōncžnje njech je tu hiščeže dodate: „Na 13 městnach hwojateho pišma namakašch pornjo šebi stejo „nowy mēkaz a šobotny“ a kōždy ras je na tutych městnach bjes dwēla se kłowom „šobotny“ hedomny džen mēnjeny, a tak tež Kol. 2, 16. Esměny duž žyle wšecže teho mēnjenja byč, so je to šabat tydženja, wo kotrymž Pawoť w Kol. 2, 17 pišche: „kotrež hu sčžen byle tych pschichodnyh wēžow, ale cželo je Khrystuhowe.“ W Jesužu Khrystužu je nam tōn wērny šabatny wotpocžinť sššhadžat a bo šjewit! (Pschichodnje dale.)

Zyrkej a stat.

Wubjerť ewangelskich Eserbow je 30. januara hwoje sašožne pōbedzenje mēť. Do njeho bēchu bo 25. januara wustwolili hedomno Eserbjo s žyheje šerbisťeje Lužizy a to: kł. kubler Krōna-Buleczanski, gmejnski pschedstejicžer Kōža-Kortnicžanski, psche kupž Lorenz s Budeštes, kubler Kšchžan s Maleje Praha, pjeťak-

ki mištr Barito i Nješwacziła, kubler Ernst Krawz i Arapo-
wa a kubler Schudał i Komorowa (pola Kalez). Echtož měł
pšecza abo namjety abo poklony ja te džela, kotrež ma wubjerł
wukonjecz, njech so na tutech knježich wobroczi. Tich wošebite
dželo je tukhwilu to, ja tym stacz, so so nam wot zyrkwineje
wyschnoscze a synody nasche herbske žadanja dopjelnja. Wo tu-
tym drje so bórty i zyrkwinej wyschnosczu dale jedna.

Njedžela, swawna Boža služba.

Głóž: Pšchindž, Anježe Jesom Šhrvscze sam.

Cže žórko sboža cžesczimy,
My i ertom, i zylej wutrobny,
Pšchindž i tvojim žohnowanjom i nam,
Až trojenicžki Bóh by sam.

O Božo Wótze pšchi naž stej,
Nam kchiza cžezu polóžej,
Naž swarnuj tvoja wschehomóz,
Pšchede wschem skym tu dženi a nóz.

O hwětke hwěta, Šbóžniko
Pój, hwěz nam tvoje woblicžo,
So hrěchow cžemnoscz šhubi so,
A roscze tvoje kralestwo.

Tam do twojeho kralestwa,
Naž dowjedž fěrschta žiwjenja,
Naž woblecž draštu prawdosczje
A daj nam wězne žiwjenje.

O troštarjo knjež w wutrobi,
Su napjeli i tvojimi darami,
Naž trošchtuj we wschej srudobi,
Naž šđerž a pošylit we wěrie.

We wěrie chzemy dale hiež,
Naž šlabnyh ty chzyl pošylnicž,
A šđeržecž, dohotowacž naž,
Na jehnjeczomy wězny kwap.

O Božo, Šhno, Ducho ty,
Ty žórko žohnowanja by!
So wuliwaj do wutrobom,
Naž dowjedž dom do njebješow.

Budž khwalba hwjatej Trojizy,
Sa wschitke dary, dobroty,
Daj, so my wězne twój lud kmy
Tam i hnady šbóžni budžemy.

J. W.

Najwjetšcha luboscž.

Dostojny J. Jakub Moser bu w lěcže 1759 w 59. lěcže swo-
jeho žiwjenja njewinowaty na württembergsku hórsku twjerdži-
snu Hohentwiel řadzemy a cžerpjesche sa hwój pšchibytł tam na
hacž najnawalnišche drjenje w stawach a bjedrownu ból tak jara,
so njemóžesche bjes podpjerow ani řhodžicž ani stejecž. „Tene
ranje“, wón sam powjeda, „so i blidu řhdnywschi a podpjeru
a kij na njo položiwšchi ja w bibliji tón podawł cžitach, tak
Jesuz i njemu pšchinješeneho řichtneho wustrowi (Mat. 9,

1—8), dač jemu we swojej wutrobje tu cžescž, so móže wón tež
hijšcže nětko na stole swojeje krařnosczje runje to same cžinicž,
řdžež wěru namaka, njepřochach pať w nastupanju swojeje wo-
řoby wo nicžo. Šdnyž běšche cžaj jěscž, rostajowat, general
i Roman, i lěkarjom Eppli pšchindže, pšched kotrymajž so sa-
moltwjach, so jeju ani pšchi durjach njewitam, ani jeju njepšche-
wodžam, dofelž to cžinicž njesamóžach. Jako knjes Eppli mojej
podpjerje a kij na blidže ležaze widžesche, wón džesche: „O Bóh
swarnuj! kajte žalostne stroje!“ — Ja džach: „Wohu so dža-
kuju, so je dať drjemu roscž, kotrež mi nětko tak pětnje řkuzi.“
Jako běšchtaj woteschtoj, a ja řebi na nicžo njemyřlach, postajech
a pštnych, so móžach proscže stejecž. Džech krocžaktu a móžach
řhodžicž, po řstwoje bjes podpjerow a kija wokolo řhodžach, tak
dolho so mi chzysche, a móžach řhodžicž a tp bjese wschěch bolo-
sczow, a bjes teho, so budžich to mi wot lěkarja wufajane lěkar-
řtowo trjeba bylo.“ — Po swojim wuřwobodženju (1764) wsa
Moser i džaknemu wopomnjecžu na teho Anjesa tamnej pod-
pjerje i wjeřelom řobu dom. Moser semře w 85. lěcže swojeho
žiwjenja 1785.

Š bliska a i dalofa.

Šabatistwo. Čži, kotřiz mějachu a maja řajima sa „řaba-
tismus“ a „řabatistow“, — we wschelach kuřisřich nowinach
je řo tež wo tym piřalo! — namakaju nadrobniřcheho dženkā
w pokrāčowaznym nastawku: „Šnaja adventistwo evangelion?“
Adventistwo je swojej wuczbu wo řabacže i dobom tež řabati-
stwo, tehodla je řich prawe njeno tež „adventistwo ředmeho
dnja.“

Je tom tak? Šswěrnny pšchecžel nascheho řopjenka nam
piřche: „Běch pol lěta w měsčje Magdeburgu, tam řym řo na
tym řpodžiwat, so tam sa žyle pol lěta njeřym žane řakrowanje
řkyschal, tež žane njepózcžiwne řecže, jenož ředyn wojat ras nje-
pózcžiwne řwanje řujesche, a ředyn bohāhanjeť ras hrořnje ře-
cžesche. Wola naž w Šakřkej a Šchlesyřkej pať řo wjele tajteje
řobrije namaka, wořebje pola dželaweho ludu a cželedže, druhdy
pať tež pola řřenjeho řchtanta a druhich, řich jenicžke wjeřele je,
žply dženi njepózcžiwne řecže mēcz abo němřki řakrowacž, so by
řich Bóh řatamať. Šdnyž řich rořwucžisř, hľadaja na tebe řaž
wol na nowe wrota . . .“ Je tomu tak, so dyrbjeli řo my tu
mjes Šserbami hanibowacž pšched wulřim městom Magdeburg?

Řistowanje. Š. Š. Džak řa wobřernny řist a nastawł.
Wojjewi řo. Pšchibřkujemy řam žyle, řdnyž piřacže: „Tež we
Šserbach by jara dobre bylo, řdy by knjeřřtowo „Řomhaj Bóh“
do řóždeje delenzy položilo sa řwoju cželedž.“ Šsměmy pať řam
řjewicž, so řajke němřke knjeřřtowo řnajemy, kotrež nasche řerbřke
„Řomhaj Bóh“ w mnoho řsemplarach řa dželacžerjom a cželad-
nych džerži. Řomhajcže řy řobu i temu a i řami řóždy, řiž
i nasřim ewangelsřim řerbřřim ludom derje mēni, so by nasche
njedželřke řopjenko řastupa namakalo do řwójbnych řřtowo —
tež tutech je řich hijšcže jara mnoho bjes nascheho řerbřřeho nje-
dželniřka! — a do delenzow! red.

Řistowanje. M. w řa. řa řexagesima. — Š. w ř. řa
estomih.

Šamolwity redaktor: řarať Wyrğacž w řořacžizach.

řruřřtowo i wobmj. řuř. w řudysřinje.

Čžisřcž a naklad: Šsmolerjež řnihicžisřcžerjnja, řap.